

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 946

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 13 octombrie 2025

SUMAR

Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE	
150. — Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 6/2021 privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului	2–3
979. — Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 6/2021 privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului	3
★	
151. — Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 135/2024 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 202/2008 privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale	4
980. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 135/2024 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 202/2008 privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale	4
★	
152. — Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 61/2024 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/2021 privind monitorizarea electronică în cadrul unor proceduri judiciare și execuțional penale	5
981. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 61/2024 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/2021 privind monitorizarea electronică în cadrul unor proceduri judiciare și execuțional penale	5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 291 din 29 mai 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (2) și (5) din Codul de procedură penală	6–8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 192 din 19 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9–16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 6/2021 privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 6 din 25 august 2021 privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului, adoptată în temeiul art. 1 pct. VII poz. 3 și 4 din Legea nr. 195/2021 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 30 august 2021, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul 2, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care prezenta ordonanță prevede norme care intră în conflict cu normele prevăzute de Legea nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, cu modificările și completările ulterioare, și cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2021 privind regimul deșeurilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2023, cu modificările și completările ulterioare, prezenta ordonanță prevalează.

(3) În cazul măsurilor de reducere a consumului, cerințele privind produsele, cerințele de marcă și răspunderea extinsă a producătorilor, prezenta ordonanță completează Legea nr. 249/2015, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2021, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2023, cu modificările și completările ulterioare, precum și Legea nr. 201/2016 privind stabilirea condițiilor pentru fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun și a produselor conexe și de modificare a Legii nr. 349/2002 pentru prevenirea și combaterea efectelor consumului produselor din tutun.”

2. La articolul 3, punctele 5, 6 și 14 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„5. «deșuri de echipamente de pescuit» înseamnă orice echipament de pescuit care intră sub incidența definiției deșeurilor prevăzute în prezentul articol pct. 4 și anexa nr. 1 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2021, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2023, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv toate componentele separate, substanțele sau materialele care au făcut parte din aceste echipamente de pescuit ori au fost atașate acestora atunci când acestea au fost aruncate în mare, inclusiv atunci când au fost abandonate sau pierdute;

6. «introducere pe piață» înseamnă a face disponibil, pentru prima oară, un produs pe piața din România sau din celelalte state membre ale Uniunii Europene;

14. «organizație care implementează răspunderea extinsă a producătorilor» — operator economic constituit în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (1) din Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau potrivit prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, care implementează obligațiile privind răspunderea extinsă a producătorului pentru oricare dintre operatorii economici membri sau clienți.

Semnificațiile termenilor: «deșuri», «schemă de răspundere extinsă a producătorilor», «colectare», «colectare separată», «tratare» sunt cele prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 92/2021, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2023, cu modificările și completările ulterioare.”

3. La articolul 4 alineatul (1), după litera a) se introduce o nouă literă, lit. a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) pentru operatorii economici care introduc pe piață respectivele produse după anul de referință 2022, reducerile progresive se raportează la cantitățile introduse pe piață în primul an calendaristic de activitate;”

4. La articolul 4, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În scopul prevenirii generării de deșuri produse după consumul produselor din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexa la prezenta ordonanță și pentru a promova o economie circulară cu modele de afaceri, produse alternative reutilizabile sau care nu conțin plastic și materiale inovatoare și durabile, autoritatea publică centrală pentru protecția mediului și autoritatea publică centrală din domeniul economiei analizează și evaluează anual impactul asupra mediului și economiei al acestor produse pe durata ciclului de viață al acestora, inclusiv atunci când devin deșuri, precum și eficiența implementării măsurilor prevăzute la alin. (1) și (3) și propun măsuri nelegislative sau legislative, proporționale și nediscriminatorii, raportate la impactul acestor produse asupra mediului și economiei, inclusiv restricții de comercializare a acestor produse, prin derogare de la art. 5 alin. (2) din Legea nr. 249/2015, cu modificările și completările ulterioare.”

5. La articolul 5, alineatul (2) se abrogă.

6. La articolul 6 alineatul (4), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) începând cu anul 2030, sticlele pentru băuturi enumerate în partea F din anexa la prezenta ordonanță trebuie să conțină plastic reciclat în proporție de cel puțin 30%, calculat ca medie pentru toate astfel de sticle introduse pe piața națională.”

7. La articolul 7 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) opțiunile adecvate de gestionare a deșeurilor pentru produs sau mijloacele de eliminare a deșeurilor care trebuie să fie evitate pentru produsul respectiv, în conformitate cu ierarhia deșeurilor prevăzute la art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2021, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2023, cu modificările și completările ulterioare;”

8. La articolul 8, partea introductivă și litera c) ale alineatului (3), litera b) a alineatului (4) și alineatul (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Pentru produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea E secțiunea I din anexa la prezenta ordonanță, producătorii trebuie să acopere costurile aferente aplicării dispozițiilor referitoare la răspunderea extinsă a producătorilor din Legea nr. 249/2015, cu modificările și completările ulterioare, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2021, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2023, cu modificările și completările ulterioare, și, în măsura în care nu sunt deja acoperite, următoarele costuri:

c) costurile de curățare a deșeurilor rezultate din respectivele produse, precum și ale transportului și tratării ulterioare a acestora.

b) costurile de curățare a deșeurilor rezultate din aceste produse, precum și ale transportului și tratării ulterioare a respectivelor deșeuri;

.....
(8) Costurile de curățare a deșeurilor menționate la alin. (3) lit. c) și alin. (4) lit. b) se limitează la activitățile întreprinse de autoritățile publice sau în numele acestora.”

9. La articolul 9, alineatele (7) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) Autoritățile administrației publice locale de la nivelul unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, al subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor, respectiv asociațiile de dezvoltare intercomunitară ale acestora, după caz, pun la dispoziția direcției județene de mediu și Direcției de Mediu București, anual, în format electronic, cantitățile colectate prin sistemele menționate la alin. (1), până la data de 30 aprilie a anului următor raportării.

.....
(9) Dispozițiile prezentei ordonanțe privind colectarea separată se completează cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2021, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2023, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 249/2015, cu modificările și completările ulterioare.”

10. La articolul 10 alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) disponibilitatea alternativelor reutilizabile la produsele din partea G din anexa la prezenta ordonanță, a sistemelor de

reutilizare și a opțiunilor de gestionare a deșeurilor existente pentru respectivele produse din plastic de unică folosință și pentru echipamentele de pescuit care conțin plastic, precum și cele mai bune practici în ceea ce privește buna gestionare a deșeurilor efectuată în conformitate cu art. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2021, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2023, cu modificările și completările ulterioare;”.

11. La articolul 11, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Măsurile adoptate pentru punerea în aplicare a art. 4-9 trebuie să fie conforme cu dreptul Uniunii Europene în domeniul alimentelor pentru a asigura respectarea igienei alimentare și siguranței alimentare. În cazul materialelor destinate să vină în contact cu produsele alimentare, Guvernul încurajează utilizarea, atunci când este posibil, a alternativelor durabile la materialele plastice de unică folosință, prin reglementări care promovează tranziția către o economie circulară sau măsuri de sprijin al modelelor de afaceri, produselor și materialelor inovative și durabile, contribuind astfel la funcționarea eficientă a pieței interne.”

12. La articolul 14 alineatul (2), literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor pentru art. 4 alin. (3), art. 7 alin. (1) și (2), în relația dintre operatori economici și consumatori persoane fizice;

b) Gărzii Naționale de Mediu pentru art. 5 alin. (1), art. 9 alin. (1) și art. 10 alin. (2);”.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
SORIN-MIHAI GRINDEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
MIHAI COTEȚ

București, 13 octombrie 2025.
Nr. 150.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 6/2021 privind reducerea impactului
anumitor produse din plastic asupra mediului**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 6/2021 privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 13 octombrie 2025.
Nr. 979.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 135/2024
pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 202/2008
privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 135 din 21 noiembrie 2024 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 202/2008 privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1221 din 4 decembrie 2024, cu următoarele modificări:

1. La articolul I punctul 6, alineatul (7) al articolului 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Prevederile actelor normative menționate la alin. (2)-(4) se aplică și contractelor încheiate sau aflate în curs de atribuire înainte de intrarea în vigoare a acestora, dacă nu se prevede altfel.”

2. La articolul I punctul 48, partea introductivă a alineatului (1) al articolului 26¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 26¹. — (1) Prin excepție de la dispozițiile art. 26, Banca Națională a României sau Autoritatea de Supraveghere Financiară, după caz, aplică sancțiuni administrative și/sau măsuri sancționatoare atunci când constată că o entitate supravegheată prevăzută la art. 12 alin. (1) lit. n) și o) și/sau oricare dintre administratorii, conducătorii entității sau persoanele desemnate cu responsabilități în domeniul sancțiunilor internaționale din cadrul acestora se fac responsabile, după caz, responsabili de următoarele fapte:”.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
SORIN-MIHAI GRINDEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
MIHAI COTEȚ

București, 13 octombrie 2025.
Nr. 151.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 135/2024 pentru modificarea și
completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 202/2008
privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 135/2024 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 202/2008 privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 13 octombrie 2025.
Nr. 980.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței de urgență
a Guvernului nr. 61/2024 pentru modificarea și completarea
Legii nr. 146/2021 privind monitorizarea electronică
în cadrul unor proceduri judiciare și execuțional penale**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 61 din 13 iunie 2024 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/2021 privind monitorizarea electronică în cadrul unor proceduri judiciare și execuțional penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 14 iunie 2024.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR
SORIN-MIHAI GRINDEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
MIHAI COTEȚ

București, 13 octombrie 2025.
Nr. 152.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 61/2024
pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/2021
privind monitorizarea electronică în cadrul unor proceduri
judiciare și execuțional penale**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 61/2024 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/2021 privind monitorizarea electronică în cadrul unor proceduri judiciare și execuțional penale și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 13 octombrie 2025.
Nr. 981.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 291

din 29 mai 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (2) și (5) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (2), (5) și (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Andrei Gabriel Florin în Dosarul nr. 47.645/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 999 D/2021.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Este invocată, în acest sens, Decizia nr. 230 din 27 aprilie 2023.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 7 ianuarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 47.645/3/2017, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. (2), (5) și (7) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Andrei Gabriel Florin într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de recuzare formulată de autorul excepției.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 68 alin. (2), (5) și (7) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale întrucât reglementează o procedură de soluționare a cererii de recuzare lipsită de contradictorialitate, oralitate și publicitate și, prin urmare, contrară dreptului la un proces echitabil.

6. Totodată, se arată că termenul foarte scurt de soluționare a cererii de recuzare, care este de 24 de ore, este unul nerezonabil, acesta făcând imposibilă soluționarea pertinentă a unei astfel de cereri. De asemenea, procedura analizată nu oferă inculpatului timpul necesar pentru motivarea cererii de recuzare, obligându-l la o argumentare lapidară a susținerilor sale, aspect ce contravine dreptului său la un proces echitabil.

7. Se mai arată că dispozițiile art. 68 alin. (2), (5) și (7) din Codul de procedură penală nu oferă accesul la o instanță imparțială, întrucât cererea de recuzare nu face obiectul repartizării aleatorii.

8. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că termenul de 24 de ore prevăzut de dispozițiile legale criticate

asigură soluționarea cu celeritate a cauzelor penale, în acord cu dispozițiile art. 8 din Codul de procedură penală.

9. Referitor la caracterul contradictoriu al procedurii de judecată, componentă a principiului egalității armelor, se arată că acesta este asigurat prin dispozițiile legale criticate, întrucât acestea permit ascultarea procurorului, a părților și a subiecților procesuali principali, atunci când este necesar. Se face trimitere la Hotărârea din 16 noiembrie 2006, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în *Cauza Klimentyev împotriva Rusiei*, paragraful 95.

10. În ceea ce privește caracterul public al ședinței de judecată și standardul dublului grad de jurisdicție în materie penală, se susține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, acestea trebuie să fie asigurate obligatoriu doar cu prilejul soluționării unui raport juridic penal de conflict, respectiv al soluționării unei acuzații în materie penală. Or, cererea de recuzare nu vizează fondul cauzei penale deduse judecătii.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 68 alin. (2), (5) și (7) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea reține, însă, că autorul critică, în realitate, doar dispozițiile art. 68 alin. (2) și (5) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „(2) *Abținerea sau recuzarea judecătorului care face parte din completul de judecată se soluționează de un alt complet de judecată.*

(...)

(5) *Soluționarea abținerii sau recuzării se face, în cel mult 24 de ore, în camera de consiliu. Dacă apreciază necesar pentru soluționarea cererii, judecătorul sau completul de judecată, după caz, poate efectua orice verificări și poate asculta procurorul, subiecții procesuali principali, părțile și persoana care se abține sau a cărei recuzare se solicită.*”

15. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind calitatea legii, ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și ale art. 129 — *Folosirea căilor de atac*.

16. Examnând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai format obiectul

controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, Curtea Constituțională pronunțând, în acest sens, mai multe decizii, dintre care, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 106 din 15 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 709 din 14 iulie 2022, și Decizia nr. 662 din 28 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 21 mai 2024, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

17. În ceea ce privește dispozițiile art. 68 alin. (2) din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 106 din 15 martie 2022, precitată, paragrafele 20 și 21 și 23-28, Curtea a reținut, în esență, că recuzarea nu constituie o acțiune de sine stătătoare, ci o procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării normale a judecății. Totodată, Curtea a observat că reglementarea criticată se circumscrie domeniului procedurii de judecată, care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului. Regulile de procedură instituite prin textele criticate se justifică prin intenția legiuitorului de a împiedica tergiversarea nejustificată a înfăptuirii actului de justiție, ceea ce contribuie la respectarea dreptului părților la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ținându-se seama și de interesele legitime ale celorlalte părți, nu numai de cele ale părții care a formulat cererea de recuzare (Decizia nr. 366 din 28 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 12 august 2019, paragraful 21).

18. Referitor la pretinsa încălcare a art. 1 alin. (5) din Constituție, instanța de control constituțional a observat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, iar nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. În acest context, Curtea a subliniat că normele de procedură criticate nu trebuie interpretate în mod singular, separat, ci trebuie avută în vedere o coroborare a acestora cu întreg cadrul legislativ în materie. În acest sens sunt și prevederile art. 110 alin. (1) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, astfel cum a fost aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 970 din 28 decembrie 2015, potrivit căroră *„Incidentele procedurale referitoare la incompatibilitatea, recuzarea sau abținerea tuturor membrilor completului de judecată se vor soluționa de completul cu numărul imediat următor, care judecă în aceeași materie. Dacă în materia respectivă nu mai există decât un singur complet de judecată, incidentele procedurale referitoare la toți membrii completului se vor soluționa de acesta. Dacă nu mai există un complet care judecă în acea materie, incidentele vor fi soluționate de completul din materia și după regulile stabilite de colegiul de conducere al instanței”* (Decizia nr. 366 din 28 mai 2019, precitată, paragraful 24).

19. De asemenea, Curtea a reținut că principiul distribuirii aleatorii a cauzelor stă la baza desfășurării activității de judecată, fiind reglementat ca atare în art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră *„Activitatea de judecată se desfășoară cu respectarea principiilor distribuirii aleatorii a dosarelor și continuității, cu excepția situațiilor în care judecătorul nu poate participa la judecată din motive obiective”*. Potrivit art. 53 alin. (1) din același act normativ, *„Repartizarea cauzelor pe complete de judecată se face în mod aleatoriu, în sistem informatizat”*.

20. Interpretând noțiunea de „cauză”, cuprinsă în dispozițiile art. 53 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a reținut, de exemplu, prin Decizia nr. 5.103/2011, că aplicarea metodei de interpretare logico-sistematică a legii conduce la concluzia că noțiunea de „cauză” se referă la litigiile de fond, iar nu și la incidentele ivite în cursul soluționării acestora, precum recuzarea judecătorilor. Curtea reține abținerea și recuzarea drept incidente procedurale privind compunerea sau constituirea instanței investite cu soluționarea unui litigiu, fără a avea identitatea unui proces de sine stătător. În același sens, Curtea Constituțională a reținut prin Decizia nr. 366 din 28 mai 2019, paragraful 23, că cererea de recuzare nu vizează fondul cauzei. Cu privire la conținutul noțiunii de „repartizare aleatorie”, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a reținut, în Decizia nr. 5.103/2011, că repartizarea cauzelor în mod aleatoriu este o normă de organizare judiciară cu rang de principiu, instituită prin art. 11 și 53 din Legea nr. 304/2004 cu scopul de a conferi o garanție în plus independenței funcționale a judecătorului și imparțialității actului de justiție, principala modalitate de repartizare aleatorie fiind cea informatică. Art. 139 din aceeași lege delegă însă Consiliului Superior al Magistraturii atribuția de a adopta norme secundare în vederea organizării executării legii și îi conferă o anumită marjă de apreciere în acest sens, de vreme ce prin regulamentul de ordine interioară adoptat de Consiliul Superior al Magistraturii se stabilesc modul și criteriile de repartizare a cauzelor pe complete de judecată, în vederea asigurării respectării principiilor distribuției aleatorii și continuității. Dreptul de apreciere pe care legea îl conferă autorității emitente este menit să asigure normelor administrative de organizare a instanțelor acea flexibilitate necesară asigurării interesului public al bunei înfăptuiri a justiției, care, pe lângă principiul enunțat în art. 11 din Legea nr. 304/2004, este guvernată de o serie de alte garanții ale dreptului la un proces echitabil, consacrat în instrumente juridice interne și internaționale, garanții între care se numără și termenul rezonabil, care ar putea fi afectat prin aplicarea rigidă a repartizării aleatorii, exclusiv în sistem informatic, pentru orice tip de cerere accesorie sau incidentală ivită în cursul unui litigiu. Considerentele citate se referă la interpretarea și aplicarea legii realizate de o instanță de judecată, iar nu, în sine, la constituționalitatea dispozițiilor legale. Curtea a apreciat însă că sunt relevante în cauză, deoarece raționamentul logico-juridic pe care îl enunță este deopotrivă aplicabil în evaluarea constituționalității dispozițiilor criticate în fața Curții Constituționale, câtă vreme exprimă justul echilibru pe care legiuitorul, în aplicarea dispozițiilor constituționale ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și ale art. 126 — *Instanțele judecătorești*, trebuie să îl asigure în privința respectării tuturor principiilor care guvernează activitatea instanțelor judecătorești. Astfel, niciunul dintre aceste principii nu trebuie interpretat și aplicat rigid, *ad absurdum*, întrucât ar fi în detrimentul respectării celorlalte principii incidente și al înfăptuirii justiției în ansamblu.

21. În concret, Curtea a reținut că repartizarea aleatorie în sistem informatizat a tuturor incidentelor ivite în cursul soluționării proceselor pe rolul instanțelor judecătorești ar conduce la prelungirea nejustificată sau chiar blocarea activității de judecată. Tocmai de aceea o anumită flexibilitate este de dorit, câtă vreme nu afectează principiile de înfăptuire a justiției în substanța lor — în speță, câtă vreme nu este pusă în discuție repartizarea aleatorie a litigiilor „de fond”. Or, din acest punct de vedere, Curtea a observat că, potrivit art. 110 alin. (2) din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, *„Dacă în urma soluționării incidentelor procedurale prevăzute la alin. (1) [n.a. referitoare la incompatibilitatea, recuzarea sau abținerea tuturor membrilor completului de judecată] se constată că, din motive prevăzute de lege, completul căruia i-a fost repartizată aleatoriu cauza nu*

este în măsură să judece, dosarul se repartizează aleatoriu. Dacă mai există un singur complet care judecă în acea materie, cauza se repartizează acestuia”.

22. În concluzie, Curtea a constatat că lipsa mențiunii exprese a obligației de repartizare aleatorie a soluționării cererilor de abținere sau de recuzare nu determină neconstituționalitatea dispozițiilor art. 68 alin. (2) din Codul de procedură penală în raport cu prevederile din Constituție invocate. Redactarea dată de legiuitor permite o abordare flexibilă în privința stabilirii completului de judecată competent să soluționeze aceste cereri, asigurând, totodată, exigențele de imparțialitate a instanței de judecată, prin stabilirea expresă a regulii în sensul că întotdeauna acest complet trebuie să fie „altul” decât cel din care face parte judecătorul recuzat. În măsura în care, prin acte de aplicare a legii, precum Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, invocat anterior, s-ar încălca dispozițiile legale referitoare la principiile ce guvernează activitatea de judecată, partea interesată le poate contesta la instanțele judecătorești competente.

23. Cu privire la dispozițiile art. 68 alin. (5) din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 828 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 4 mai 2020, paragrafele 16-20, Curtea a reținut că procedura de soluționare a cererii de recuzare nu îmbracă forma unui contencios care să reclame un tratament jurisdicțional, ci este vorba despre o chestiune de administrare a actului de justiție. Cu alte cuvinte, procedura asupra cercetării și judecării cererii de recuzare este o procedură incidentală, al cărei obiect este cu totul distinct de obiectul propriu al procesului penal la care se referă, această procedură nu are caracter jurisdicțional penal în sens material, ci caracter administrativ-judiciar, iar actele ce se îndeplinesc în această procedură îi dau un caracter jurisdicțional numai în sens formal.

24. Instanța de contencios constituțional a reținut că, potrivit prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (2), „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar, potrivit dispozițiilor art. 127 din Constituție, „*Ședințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute*

de lege”. De asemenea, Curtea a luat în considerare și prevederile cuprinse în art. 129 din Constituție, potrivit cărora „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Având în vedere aceste prevederi constituționale, Curtea a statuat că legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze procedura de judecată, cazurile în care ședințele de judecată nu sunt publice, precum și căile de atac și condițiile exercitării acestora. Așa fiind, Curtea a reținut că reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare este în deplină concordanță cu prevederile constituționale, având în vedere că aceasta face parte integrantă din procedura de judecată.

25. De asemenea, Curtea a reținut că reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri de judecată.

26. În aceste condiții, Curtea a constatat că soluționarea cererilor de recuzare, potrivit noii reglementări, trebuie însoțită, de asemenea, de dezideratul asigurării celerității acestei proceduri, tocmai pentru a nu se impieta asupra soluționării în ansamblu a cauzei. De altfel, Curtea a observat că, potrivit tezei a doua a alin. (5) al art. 68 din Codul de procedură penală, „*dacă apreciază necesar pentru soluționarea cererii*”, judecătorul sau completul de judecată, după caz, poate efectua orice verificări și poate asculta procurorul, subiecții procesuali principali, părțile și persoana care se abține sau a cărei recuzare se solicită.

27. Curtea a reținut, totodată, că, deși procedura soluționării cererii de recuzare nu este în principiu publică, nimic nu împiedică partea care a formulat cerere de recuzare ca, în cazul prezentării la termenul stabilit, să depună concluzii scrise la dosarul cauzei sau chiar să își susțină prin avocat cererea.

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței mai sus invocate, atât soluția, cât și considerentele reținute de Curtea Constituțională prin deciziile mai sus menționate își păstrează incidența și în prezenta cauză.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Andrei Gabriel Florin în Dosarul nr. 47.645/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 68 alin. (2) și (5) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 mai 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea
și funcționarea Curții Constituționale,
semnează

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 192

din 19 mai 2025

Dosar nr. 131/1/2025

Elena Diana Tămagă

— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului

Carmen Maria Ilie

— judecător la Secția de contencios

Ionel Barbă

— judecător la Secția de contencios

Luiza Maria Păun

— judecător la Secția de contencios

Adriana Florina Secrețeanu

— judecător la Secția de contencios

Alina Nicoleta Ghica-Velescu

— judecător la Secția de contencios

Doina Vișan

— judecător la Secția de contencios

Carmen Mihaela Voinescu

— judecător la Secția de contencios

Ionel Florea

— judecător la Secția de contencios

Ramona Maria Gliga

— judecător la Secția de contencios

Cristina Ardeleanu

— judecător la Secția de contencios

Emilian Constantin Meiu

— judecător la Secția de contencios

Alexandru-Răzvan-George Popescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 131/1/2025 este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul de procedură civilă*), și ale art. 34 alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Elena-Diana Tămagă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent-șef Simona Rodica Vremescu, desemnată în

conformitate cu dispozițiile art. 36 și cu cele ale art. 84 alin. (2) din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal prin Încheierea din 13 decembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 10.151/182/2022.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, ce, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, a fost comunicat părților, fiind formulate puncte de vedere de către părți.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 13 decembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 10.151/182/2022, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 și ale art. 520 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoare chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 8 alin. (1) și art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 259 alin. (1) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare, se impun a fi interpretate în sensul că obligația de obținere a autorizației pentru introducerea în țară a metalelor și a pietrelor prețioase este incidentă și în cazul bijuteriilor produse în urma prelucrării unor materii prime în cadrul regimului de perfecționare pasivă și reintroduse în țară ca etapă finală a acestui regim sau, din contră, reintroducerea în țară a bijuteriilor obținute în cadrul regimului de perfecționare pasivă nu este supusă autorizării pentru introducerea în țară a metalelor prețioase și a pietrelor prețioase.”

II. Dispozițiile legale invocate de titularul sesizării

II.1. Dispozițiile legale supuse interpretării

8. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000)

„Art. 2. — În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

(...)

2. *operațiuni cu metale și pietre prețioase* — actele de comerț și faptele de comerț cu metale prețioase și pietre prețioase, care au ca obiect:

(...)

f) introducerea în țară a metalelor prețioase și a pietrelor prețioase; (...)

Art. 8. — (1) Operațiunile cu metale prețioase și pietre prețioase, prevăzute la art. 2 pct. 2, se pot efectua de către operatorii economici autorizați, numai în baza autorizației eliberate de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor pe perioadă nedeterminată, vizată anual de către aceasta. Scopul vizării anuale este verificarea menținerii condițiilor de autorizare. (...)

9. *Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare* (Legea nr. 71/2011)

„Art. 8. — (...) (2) În toate actele normative în vigoare, expresiile «acte de comerț», respectiv «fapte de comerț» se înlocuiesc cu expresia «activități de producție, comerț sau prestări de servicii».”

10. *Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare* (Codul vamal al Uniunii)

„Art. 259. — Domeniul de aplicare

(1) Regimul de perfecționare pasivă permite exportul temporar de mărfuri unionale în afara teritoriului vamal al Uniunii în vederea supunerii acestora la operațiunile de prelucrare. Produsele prelucrate rezultate din aceste operațiuni pot fi puse în liberă circulație cu scutire totală sau parțială de taxe la import în baza unei cereri depuse de titularul autorizației sau de orice altă persoană stabilită pe teritoriul vamal al Uniunii, cu condiția ca aceasta să fi obținut consimțământul titularului autorizației și ca toate condițiile autorizației să fie îndeplinite.

(...)

(3) Autoritățile vamale stabilesc perioada în care mărfurile exportate temporar trebuie să fie reimportate pe teritoriul vamal al Uniunii, sub forma produselor prelucrate, respectiv să fie puse în liberă circulație pentru a putea beneficia de scutire parțială sau totală de taxe la import. Acestea pot acorda o prelungire a acestei perioade pentru o durată rezonabilă, în baza unei cereri justificate depuse de titularul autorizației.”

II.2. *Alte dispoziții legale invocate*

11. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000*

„Art. 18. — Constituie contravenție următoarele fapte:

a) încălcarea prevederilor art. 8 alin. (1) prin desfășurarea fără autorizație a operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 la 10.000 lei, precum și cu confiscarea bunurilor ce fac obiectul contravenției și, după caz, a sumelor încasate; (...)

III. *Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept*

III.1. *Cererea de chemare în judecată*

12. Prin plângerea înregistrată la data de 13.09.2022 pe rolul Judecătoriei Baia Mare cu numărul unic de dosar 10.151/182/2022, petenta AAA a solicitat, în contradictoriu cu pârâta BBB, anularea procesului-verbal seria xxx nr. xxxx din xxx, prin care societatea a fost sancționată contravențional cu sancțiunea principală a avertismentului și sancțiunea complementară constând în confiscarea sumei de 3.066.062 lei. În subsidiar, prin plângerea formulată, petenta a solicitat înlăturarea integrală a sancțiunii complementare sau reducerea cuantumului sumei de 3.066.062 lei.

13. Prin procesul-verbal indicat *supra* s-a reținut incidența prevederilor art. 18 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, întrucât petenta a introdus în țară, în cadrul sistemului de perfecționare pasivă, bijuterii din Turcia, deși

deținea autorizație doar pentru efectuarea de operațiuni cu metale prețioase, aliaje ale acestora și pietre prețioase, iar nu și cu privire la introducerea în țară a metalelor și pietrelor prețioase, cea din urmă autorizație fiind obținută numai ulterior controlului efectuat de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor („A.N.P.C.”), faptă ce ar reprezenta o încălcare a art. 8 alin. (1) din sus-indicatul act normativ.

14. În motivarea cererii, petenta a învederat, în esență, că nu se impunea autorizarea sa specială pentru operațiunea de introducere în țară a metalelor și pietrelor prețioase, întrucât bijuteriile au fost introduse în țară în cadrul sistemului de perfecționare pasivă, context în care operațiunea nu putea fi catalogată ca o activitate de comerț, pentru că, în urma acesteia, petenta nu a obținut profit, dar și că metalele prețioase prelucrate în vederea revânzării nu sunt cumpărate.

15. S-a mai arătat că sistemul de perfecționare pasivă presupune, în mod automat, readucerea bunurilor în țară, astfel încât operațiunea în cauză nu poate fi privită ca o activitate comercială distinctă, motiv pentru care nu este incidentă condiția autorizării pentru introducerea bunurilor în țară, pentru că aceasta ar nega regimul perfecționării pasive. În fine, s-a susținut că obținerea autorizării de derulare a activității în regim de perfecționare pasivă este, în sine, necesară și suficientă pentru reintroducerea în țară a bunurilor obținute în regim de perfecționare pasivă, fără a mai fi necesară o autorizare suplimentară realizată de către A.N.P.C., întrucât această operațiune nu presupune un import de bunuri, societatea fiind și rămânând proprietarul bunurilor pe durata întregului proces de derulare a activității în regim de perfecționare pasivă.

III.2. *Sentința civilă pronunțată de prima instanță*

16. Prin Sentința nr. xxx din xxx, Judecătoria Baia Mare a respins plângerea formulată de petentă, reținând, în esență, că petenta nu deținea o autorizație pentru introducerea în țară a metalelor, iar tipicitatea faptei reținute prin procesul-verbal nu este condiționată de existența sau inexistența unui profit strict în urma desfășurării activității supuse autorizării, fiind suficient ca operațiunea să constituie o acțiune de intermediere în circulația bunurilor, făcută în mod organizat și sistematic, condiție îndeplinită în cauză.

17. Prima instanță a învederat că regimul perfecționării pasive, reglementat de Codul vamal al Uniunii, nu exclude necesitatea autorizării pentru introducerea în țară a metalelor prețioase conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000, întrucât perfecționarea pasivă reprezintă un beneficiu fiscal-vamal și nu atrage o exonerare de la obligația deținerii autorizațiilor necesare pentru scoaterea și introducerea în țară a bunurilor obiect al perfecționării pasive, autorizații care, în ipoteza incidentă în cauza principală, au drept scop existența unei evidențe clare a operațiunilor cu metale prețioase, astfel că cele două tipuri de proceduri au fundamente și finalități diferite.

III.3. *Apelul formulat în cauză*

18. Petenta AAA a criticat, prin cererea de apel, soluția primei instanțe, susținând, printre altele, că impunerea obligației de autorizare pentru introducerea în țară a metalelor prețioase, în considerarea prevederilor art. 8 alin. (1) și art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 ar contraveni art. 211 alin. (1) și art. 259 alin. (1) și (3) din Codul vamal al Uniunii, în baza cărora autorizarea reglementată de aceste din urmă prevederi ar fi suficientă pentru toate etapele pe care le presupune regimul de perfecționare pasivă, întrucât, în baza acestui regim, reintroducerea bunurilor în țară ține de esența acestuia, iar reintroducerea bunurilor în țară este diferită de introducerea metalelor prețioase ca operațiune independentă reglementată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000.

19. În continuare, s-a susținut atât faptul că operațiunea de reintroducere în țară nu poate fi sancționată, întrucât reprezintă o obligație ce decurge din regimul de perfecționare pasivă, cât și faptul că norma legală evocată drept temei al procesului-verbal atacat sancționează operațiunea de introducere în țară a metalelor prețioase, iar, în cazul regimului de perfecționare pasivă, bunurile sunt reintroduse în țară.

20. De asemenea, apelanta a subliniat și că operațiunea de reintroducere în țară a metalelor prețioase nu reprezintă un act sau fapt de comerț, întrucât bunurile nu au ieșit, niciun moment, din patrimoniul apelantei.

III.4. *Întâmpinarea la apel*

21. Intimata BBB a formulat întâmpinare față de cererea de apel, prin care a solicitat respingerea căii de atac, argumentând, printre altele, în sensul că reglementările privind regimul perfecționării pasive și regimul autorizării introducerii în țară a metalelor prețioase nu se exclud reciproc, primul reprezentând un simplu beneficiu fiscal-vamal, care nu atrage exonerarea de la obligația obținerii autorizației reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 pentru introducerea în țară a metalelor prețioase și a pietrelor prețioase ce fac obiectul perfecționării pasive. Totodată, intimata a punctat că activitatea societății este una de producție, iar operațiunea de introducere în țară se circumscrie acestei activități, existând o diferență între materia primă și produsul finit, cu atât mai mult cu cât unele dintre bijuteriile produse în Turcia erau ținute cu pietre, pietre care nu au fost niciodată oferite ca materie primă.

IV. **Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii**

22. Prin Încheierea din 13 decembrie 2024, instanța de trimitere a apreciat îndeplinite condițiile cumulative de admisibilitate pentru declanșarea procedurii având ca obiect pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, astfel cum sunt acestea reglementate de art. 519 din Codul de procedură civilă, câtă vreme sesizarea a fost formulată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul Tribunalului Maramureș, competent să judece cauza în ultimă instanță, în apel, în contextul în care litigiul are ca obiect plângere împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor, care este, în primă instanță, de competența judecătoriei și, în apel, de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, ce urmează a pronunța o hotărâre definitivă.

23. De asemenea, instanța de trimitere a învederat că soluționarea apelului declarat împotriva sentinței Judecătoriei Baia Mare depinde de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, raportate la cele ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 și la cele ale art. 259 alin. (1) și (3) din Codul vamal al Uniunii. În acest sens, Tribunalul Maramureș a arătat că sentința instanței de fond se întemeiază pe interpretarea sus-indicatelor dispoziții legale, în sensul că regimul de perfecționare pasivă, reglementat de Codul vamal al Uniunii, nu exclude necesitatea autorizării pentru introducerea în țară a metalelor prețioase și a pietrelor prețioase, conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000, și că operațiunea efectuată în cauză reprezintă o activitate dintre cele reglementate de art. 2 pct. 2 lit. f) din anterior menționatul act normativ, prin calea de atac formulată de petentă fiind criticată această interpretare a normelor legale incidente cauzei.

24. În opinia instanței de trimitere, problema de drept enunțată este nouă, deoarece, ca urmare a consultării jurisprudenței, s-a constatat că asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție și instanțele de judecată nu au statuat prin alte hotărâri, criteriul vechimii actului normativ a cărui interpretare se solicită neputând fi absolutizat, astfel încât trebuie avută în vedere existența unei dezlegări reale și efective din partea instanțelor prin raportare la scopul legiferării instituției

procesuale a hotărârii prealabile, ca mecanism de unificare a practicii, care este cel de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare.

25. Instanța de trimitere a argumentat și în sensul îndeplinirii condiției dificultății chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, arătând că incidența concomitentă a dispozițiilor legale ce reglementează regimul perfecționării pasive și a celor referitoare la obligativitatea obținerii autorizației pentru introducerea în țară a metalelor prețioase și a pietrelor prețioase ridică probleme serioase de interpretare, întrucât se pune problema în ce măsură o societate ce beneficiază de un regim vamal de perfecționare pasivă și care este autorizată să deruleze operațiuni cu materiale și pietre prețioase este obligată să obțină și autorizarea pentru introducerea în țară a produselor finite, rezultate în urma prelucrării mărfurilor exportate temporar, obligație prevăzută de art. 8 alin. (1) raportat la art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000.

26. Ca urmare a evidențierii posibilelor interpretări ce pot fi date textelor normative indicate anterior, Tribunalul Maramureș a invocat existența unei dificultăți reale, efective și serioase de interpretare a acestora, atunci când se pune problema stabilirii dacă bunurile reintroduse în țară ca urmare a perfecționării pasive sunt sau nu supuse autorizării pentru introducerea în țară de metale sau pietre prețioase, în condițiile în care există multiple argumente care pledează atât pentru interpretarea conform căreia o atare autorizare este necesară, cât și pentru interpretarea conform căreia o asemenea autorizare nu ar fi necesară, iar niciuna dintre aceste interpretări nu pare evident nerezonabilă. Or, existența mai multor interpretări posibile relevă atât dificultatea de a stabili voința reală a legiuitorului la momentul la care a edictat obligația obținerii autorizării pentru introducerea în țară a metalelor și pietrelor prețioase, cât și riscul ivirii unei jurisprudențe divergente, pe care mecanismul reglementat de art. 519-521 din Codul de procedură civilă își propune să o prevină.

27. Totodată, instanța de trimitere a subliniat faptul că problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

V. **Punctele de vedere ale părților**

28. Apelanta-petentă a depus un punct de vedere scris, prin care a arătat, în esență, că problema de drept supusă analizei îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea unei chestiuni de drept.

29. Pe fondul chestiunii, apelanta a susținut că dispozițiile art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 se impun a fi interpretate în sensul că acestea nu sunt incidente în cazul reintroducerii în țară a bunurilor rezultate în urma prelucrării materiei primei în cadrul regimului de perfecționare pasivă, întrucât aceasta reprezintă o etapă administrativă din ciclul de activități comerciale pe care le desfășoară un operator economic, nereprezentând, în sine, o activitate de producție, comerț sau prestări de servicii, în sensul normei legale menționate.

30. De asemenea, s-a mai arătat că actele și faptele de comerț au drept scop obținerea de profit, iar readucerea în țară a mărfurilor, ca etapă a ciclului de prelucrare a bunurilor în regim de perfecționare pasivă, nu reprezintă, în ansamblul operațiunii cu metale prețioase, o etapă care să fie producătoare de profit. Apelanta a mai susținut că trimiterea mărfurilor spre prelucrare și readucerea acestora în țară nu reprezintă o activitate prin intermediul căreia operatorul economic să dobândească bunuri noi în patrimoniu, în timp ce situația premisă vizată de art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 presupune o extindere a patrimoniului operatorului economic ce realizează aducerea în țară a bunurilor.

31. Prin punctul de vedere formulat, intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală a susținut teza neîndeplinirii condiției de admisibilitate referitoare la existența unei veritabile probleme de drept, apreciind că aspectul supus analizei este, prin raportare la dispozițiile legale din care acesta derivă sau în care este conținut, îndeajuns de clar, fără a genera dificultăți veritabile de înțelegere și fără a avea vocația de a conduce la o jurisprudență neunitară.

32. Ca urmare a evocării unor elemente de fapt, intimata a argumentat, din perspectiva fondului chestiunii de drept supuse dezlegării, că prelucrarea materiei prime conduce la realizarea unor produse noi, pentru care este obligatorie autorizarea activității de introducere în țară reglementată de art. 8 alin. (1) și art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea

33. Prin punctul de vedere inserat în Încheierea din 13 decembrie 2024, instanța de trimitere a învederat, în esență, că dispozițiile art. 8 alin. (1) și art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, raportate la cele ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 și la cele ale art. 259 alin. (1) și (3) din Codul vamal al Uniunii, se impun a fi interpretate în sensul că obligația de obținere a autorizației pentru introducerea în țară a metalelor și a pietrelor prețioase este incidentă și în cazul bijuteriilor produse în urma prelucrării unor materii prime în cadrul regimului de perfecționare pasivă și reintroduse în țară ca etapă finală a acestui regim.

34. În susținerea acestei opinii, Tribunalul Maramureș a apreciat că, și în contextul în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 și Codul vamal al Uniunii pornesc, parțial, de la aceleași împrejurări factuale, metalele sau pietrele prețioase fiind introduse în țară ca etapă a regimului de perfecționare pasivă, relația dintre cele două acte normative nu este una de condiționalitate reciprocă, fiecare putând fi aplicat independent de celălalt. În acest sens, instanța de trimitere a apreciat că cele două categorii de norme reglementează, în esență, aspecte diferite, neexistând vreun element din care să se poată deduce concluzia că legiuitorul ar fi înțeles, în ipoteza reimportului, pe teritoriul țării, al mărfurilor exportate temporar în regim de perfecționare pasivă, să excludă de la aplicare prevederile art. 8 alin. (1), coroborate cu cele ale art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, într-o atare împrejurare.

35. Instanța de trimitere a evidențiat și faptul că aspectul condiționării autorizării regimului de perfecționare pasivă de deținerea unei autorizații de derulare de operațiuni cu materiale și pietre prețioase nu schimbă concluzia expusă *supra*, o atare autorizație fiind necesară pentru deținerea materiei prime sau a bunurilor rezultate în urma procesului de prelucrare, fără a exclude obligația de a obține și autorizația pentru introducerea în țară a metalelor prețioase și a pietrelor prețioase.

36. S-a mai arătat că nici împrejurarea că beneficiarul regimului de perfecționare pasivă este obligat să reintroducă în țară, în termenul stabilit de autoritatea vamală, bunurile rezultate în urma prelucrării pasive nu pare a constitui un element de natură să înlăture de la aplicare prevederile art. 8 alin. (1), coroborate cu cele ale art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, în condițiile în care cele două obligații au fundamente diferite.

37. Printr-un alt set de argumente, instanța de trimitere a analizat modul de interpretare a sintagmei „introducerea în țară” cuprinsă în prevederile art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, apreciind că legiuitorul nu a condiționat, în vreun fel, obligația de autorizare ce vizează această ipoteză de regimul vamal la care sunt supuse bunurile

astfel introduse în țară sau de condițiile în care acestea sunt introduse în țară.

38. Totodată, instanța de trimitere a opinat că, deși regimul de perfecționare pasivă presupune exportul temporar al unor materii prime în afara spațiului vamal unional, unde acestea sunt prelucrate și transformate în produse finite, iar, subsecvent, cele din urmă sunt reintroduse pe teritoriul vamal al Uniunii, toate aceste operațiuni se circumscriu unui proces de producție în care o materie primă este transformată în produs finit. Într-un atare context, trimiterea din cuprinsul art. 2 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 la operațiuni cu metale prețioase sub forma activității de producție nu este menită să condiționeze obligația de obținere a autorizației pentru introducerea în țară a metalelor prețioase și a pietrelor prețioase de calificarea acestei operațiuni, în sine, ca fiind una de producție, ci doar să excludă incidența acestei obligații în acele situații în care un bun confecționat din metale prețioase sau din pietre prețioase este dobândit în scop de uz personal și introdus ca atare în țară. Cu alte cuvinte, dispoziția menționată este menită să diferențieze situația în care metalele prețioase sau pietrele prețioase sunt introduse în țară în scop de uz personal de cea în care introducerea are loc în contextul unei activități economice.

39. Nu în ultimul rând, instanța de trimitere a învederat că aspectul confecționării bijuteriilor introduse în țară din materia primă pusă la dispoziție de către apelantă nu permite concluzia că aceste bunuri ar reprezenta aceleași bunuri cu materia primă ce a fost exportată, întrucât, ca urmare a procesului de prelucrare, ele devin bunuri noi din punct de vedere juridic, fiind incidentă o formă de accesiune mobilă, în sensul art. 598 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare („Codul civil”).

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

40. În raport cu conținutul întrebării formulate de Tribunalul Maramureș prin Încheierea din 13 decembrie 2024 nu s-a apreciat necesară consultarea instanțelor naționale cu privire la orientarea/orientările conturată(e) în cadrul practicii judiciare a acestora asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării în cauza pendinte și nici a Ministerului Public în legătură cu existența, în lucru, a unei propuneri pentru promovarea unui recurs în interesul legii.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale a României

41. În jurisprudența Curții Constituționale a României nu au fost identificate decizii care să vizeze prevederile art. 2 pct. 2 lit. f) și ale art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 și nici prevederile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011.

IX. Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene

42. În jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene nu au fost identificate hotărâri privind soluționarea, în mod direct, a problemei de drept a cărei dezlegare se solicită însă prin pct. 38-40 ale Hotărârii Curții din 21 iulie 2016, *Argos Supply Trading BV C-4/15*, care, deși vizează interpretarea art. 145 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, în prezent abrogat, prezintă relevanță din perspectiva scopului reglementării procedurii perfecționării pasive, au fost reținute următoarele aspecte:

„38. În această privință, din articolul 145 din Codul vamal rezultă că regimul de perfecționare pasivă permite ca mărfurile comunitare să fie exportate temporar de pe teritoriul vamal al Uniunii pentru a fi supuse unor operațiuni de perfecționare, iar produsele care rezultă din aceste operațiuni, denumite «produse compensatoare», să fie puse în liberă circulație cu exonerare parțială sau totală de drepturi de import. Mai precis, în temeiul articolului 151 alineatul (1) din acest cod, utilizarea respectivului regim determină deducerea din valoarea drepturilor de import

aplicabile produselor compensatoare menționate a unei valori echivalente cu drepturile de import care ar fi aplicabile la aceeași dată mărfurilor comunitare exportate temporar dacă acestea ar fi importate pe teritoriul vamal al Uniunii din țara în care au fost supuse operațiunii de perfecționare sau a ultimei operațiuni de perfecționare.

39. Un astfel de regim se justifică prin finalitatea sa, și anume evitarea taxării vamale a mărfurilor exportate în vederea perfecționării la momentul reimportării lor pe teritoriul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iulie 1997, *Wacker Werke*, C-142/96, EU:C:1997:386, punctul 21, și Hotărârea din 2 octombrie 2003, *GEFCO*, C-411/01, EU:C:2003:536, punctul 51). În această privință, din primul considerent al Regulamentului nr. 2.473/86 rezultă că, prin instituirea acestui regim, legiuitorul a intenționat să ia act de faptul că întreprinderile Uniunii realizează adesea, din motive cu caracter economic sau tehnic, operațiuni de perfecționare pe teritoriul unui stat terț, înainte de a reimporta mărfurile astfel perfecționate în Uniune.

40. În consecință, obiectivul cardinal al unui astfel de regim vamal cu impact economic este de a neutraliza, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 67 din concluzii, anumite consecințe, considerate nefaste pentru industria Uniunii, care ar rezulta din aplicarea regimurilor comune de import și de export.”

X. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

X.1. Jurisprudența în mecanismele de unificare a practicii judiciare

43. Nu au fost identificate hotărâri relevante pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii judiciare cu privire la chestiunea de drept supusă examinării în cauza pendinte.

X.2. Jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție

44. Verificările efectuate în jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal nu au evidențiat hotărâri prin care să fie analizată chestiunea de drept sesizată în Dosarul nr. 131/1/2025, important de precizat fiind faptul că litigiile având drept obiect plângere împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor intră în categoria cauzelor care, potrivit dispozițiilor art. 32 și ale art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, sunt, în primă instanță, de competența judecătorei.

45. Prin urmare, în aceste litigii, în privința cărora, dacă prin lege nu se prevede altfel, hotărârea prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată numai cu apel, instanța competentă în soluționarea sus-indicatei căi de atac este secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului.

XI. Raportul asupra chestiunii de drept

46. Judecătorul-raportor a apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

47. Prealabil analizării în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este ținută să verifice dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, text legal potrivit căruia, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra

acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

48. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate se desprind următoarele condiții cumulative de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile:

- (i) existența unui proces în curs de judecată, aflat în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza;
- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- (iii) existența unei probleme de drept veritabile, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) condiția noutății problemei de drept;
- (v) chestiunea de drept să nu facă obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

49. Procedând la analiza admisibilității sesizării, din perspectiva primelor două condiții enunțate, se apreciază că acestea sunt îndeplinite. Astfel, litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată la un tribunal, iar instanța investită cu soluționarea apelului urmează să judece plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri definitive, conform dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu art. 634 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă.

50. De asemenea, se poate observa că problema de drept în discuție nu face obiectul unui recurs în interesul legii care să fi fost soluționat sau care să fie în curs de soluționare, fiind întrunită, astfel, și această condiție impusă de art. 519 din Codul de procedură civilă.

51. Totodată, de lămurirea problemei de drept depinde soluționarea în fond a cauzei, câtă vreme divergența de opinie dintre părțile litigante vizează existența sau inexistența obligației autorizării pentru introducerea în țară a metalelor prețioase și pietrelor prețioase, reglementată de prevederile art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, coroborate cu cele ale art. 2 pct. 2 lit. f) din același act normativ și în ipoteza reimportului pe teritoriul vamal al Uniunii, sub forma produselor prelucrate, al mărfurilor exportate temporar în regim de prelucrare pasivă, conform prevederilor art. 259 din Codul vamal al Uniunii.

52. În ceea ce privește condiția de admisibilitate a existenței unei probleme de drept veritabile, s-a arătat, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, că, pentru a fi considerată reală, chestiunea de drept trebuie să privească posibilitatea unei interpretări diferite sau contradictorii a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete ori, după caz, incerte sau incidența unor principii generale, al căror conținut sau a căror sferă de aplicare este discutabilă (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016).

53. Din perspectiva verificării premiselor acestei condiții, sub un prim aspect, trebuie identificată existența unei chestiuni de drept apte a primi o dezlegare de principiu, deoarece nelămuririle care vizează aplicarea legii sau care reprezintă

aspecte de fapt nu pot primi o dezlegare de principiu în cadrul acestui mecanism. Sub un al doilea aspect, chestiunea de drept pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, serioasă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite și, prin urmare, să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii (Decizia nr. 20 din 5 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 23 aprilie 2021; Decizia nr. 34 din 24 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021; Decizia nr. 54 din 28 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 11 octombrie 2021; Decizia nr. 16 din 8 aprilie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 23 mai 2024; Decizia nr. 35 din 17 iunie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 632 din 4 iulie 2024).

54. În acest sens, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 6 din 20 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 3 martie 2020) s-a reținut astfel: „*Per a contrario*, când norma legală beneficiază de o redactare suficient de lămuritoare, îngăduindu-i judecătorului cauzei ca, uzând de metodele, regulile și argumentele de interpretare acceptate în teoria dreptului, să stabilească sensul și sfera de aplicare a normei ori regulii cutumiare în discuție, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pe temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă nu mai poate fi considerată admisibilă. Asumarea de către instanța supremă, în limitele îngăduite de aceste dispoziții legale, a rolului de partener al judecătorului de caz nu ar putea fi deci extinsă și la alte situații decât cele menționate, știut fiind că, sub temei constituțional, prerogativa și sarcina interpretării și aplicării legii incidente procesului cu a cărui soluționare a fost investită îi revine, primordial, înseși instanței judecătorești sesizate conform regulilor de competență de către reclamant, fiind de principiu [art. 5 alin. (1) din Codul de procedură civilă] că judecătorii au îndatorirea să primească și să soluționeze orice cerere de competență instanțelor judecătorești, potrivit legii.”

55. Simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile (Decizia nr. 88 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 6 februarie 2018; Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018; Decizia nr. 62 din 24 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 30 octombrie 2018; Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020; Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021; Decizia nr. 50 din 14 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 3 septembrie 2021; Decizia nr. 74 din 18 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1174 din 13 decembrie 2021).

56. Rezultă așadar că, în procesul de interpretare și aplicare a normelor legale de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție rămâne unul excepțional și subsecvent, el putând fi îngăduit numai atunci când, în mod real, o chestiune de drept determinată pentru soluționarea pe fond a cauzei nu apare ca fiind, prin raportare la dispozițiile legale din care aceasta derivă sau în care este conținută, îndeajuns de clară, generând dificultăți veritabile de înțelegere a ei și, din acest motiv, având vocația de a conduce la o jurisprudență neunitară.

57. În legătură cu sesizarea ce face obiectul cauzei de față, această condiție legală nu este îndeplinită, dispozițiile normative supuse interpretării fiind îndeajuns de clare și complete, astfel că

ele îngăduie judecătorilor cauzei să le determine, fără semnificative dificultăți, înțelesul, limitele de aplicare și efectele.

58. În speță, chestiunea de drept se rezumă, în esență, la a determina dacă legiuitorul a înțeles să excludă sau nu din sfera de aplicare a prevederilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, coroborate cu cele ale art. 2 pct. 2 lit. f) din același act normativ și raportate la cele ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011, ce reglementează obligația de obținere a autorizației pentru introducerea în țară a metalelor și a pietrelor prețioase, ipoteza bunurilor (bijuterii, în contextul particular al cauzei ce face obiectul dosarului în care a fost formulată sesizarea din cauza pendinte) produse în urma prelucrării unor materii prime în cadrul regimului de perfecționare pasivă reglementat de art. 259 din Codul vamal al Uniunii și reintroduse în țară ca etapă finală a acestui regim.

59. Instanța de trimitere a învederat că dificultatea în interpretarea chestiunii de drept deferite examinării în mecanismul de unificare jurisprudențială pendinte ar rezulta din incidența concomitentă a dispozițiilor legale care reglementează regimul perfecționării pasive și a celor referitoare la obligativitatea obținerii autorizației pentru introducerea în țară a metalelor prețioase și a pietrelor prețioase, Tribunalul Maramureș apreciind că acest din urmă act normativ nu ar fi fost adoptat în considerarea regimului vamal special al perfecționării pasive, ci în considerarea regimului vamal de drept comun.

60. În esență, în justificarea îndeplinirii condiției existenței unei probleme de drept veritabile este invocată o neclaritate a dispozițiilor din materia operațiunilor cu metale prețioase reglementată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, precum și o necorelare a acestora cu dispozițiile cuprinse în art. 259 din Codul vamal al Uniunii.

61. Înalta Curte reține că instanța de trimitere dispune de suficiente repere de analiză care să îi îngăduie interpretarea corectă a chestiunii de drept care face obiectul sesizării, nefiind vorba, în mod real, de dispoziții neclare sau incomplete care să reprezinte un veritabil obstacol pentru judecătorii căii de atac în determinarea relației dintre cele două acte normative.

62. Conținutul întrebării formulate de Tribunalul Maramureș, coroborat cu argumentele evocate prin Încheierea din 13 decembrie 2024, relevă următoarele elemente ce, în opinia instanței de trimitere, generează dificultăți serioase de interpretare a textelor normative supuse analizei:

— raportul dintre sfera de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 și sfera de aplicare a dispozițiilor cuprinse în art. 259 din Codul vamal al Uniunii, ce reglementează regimul de perfecționare pasivă;

— modul de corelare a utilizării, pe de o parte, a sintagmei „*introducere în țară a metalelor și pietrelor prețioase*” în cuprinsul art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, cu utilizarea, pe de altă parte, a sintagmei „*mărfurile exportate temporar trebuie să fie reimportate pe teritoriul vamal al Uniunii*” în cuprinsul alin. (3) al art. 259 din Codul vamal al Uniunii;

— modul de corelare a normelor cuprinse în art. 259 din Codul vamal al Uniunii cu cele cuprinse în art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, din perspectiva includerii sau neinclusiei perfecționării pasive și, cu precădere, a etapei acesteia de reimport pe teritoriul vamal al Uniunii, sub forma produselor prelucrate, al mărfurilor exportate temporar, în categoria *activității de producție, comerț sau prestări de servicii* cu metale prețioase și pietre prețioase realizate de un operator economic;

— identificarea naturii juridice a bijuteriilor produse în urma prelucrării unor materii prime în cadrul regimului de perfecționare pasivă.

63. În analiza acestor aspecte se reține, într-o primă etapă, că identificarea sferei de reglementare a Ordonanței de urgență

a Guvernului nr. 190/2000 nu prezintă un grad de dificultate suficient spre a justifica activarea mecanismului de unificare a practicii judiciare pendinte, prevederile art. 1 ale acestui act normativ, evocate și de către instanța de trimitere prin punctul de vedere exprimat, fiind suficient de clare în identificarea voinței legiuitorului, care poate fi determinată, de altfel, și ca urmare a examinării expunerii de motive care a stat la baza adoptării Legii nr. 261/2002 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase în România.

64. În cuprinsul acestei expunerii de motive s-a arătat că scopul adoptării ordonanței indicate *supra* a fost cel al reglementării, în conformitate cu standardele Uniunii Europene, a circulației, producției și deținerii oricărei forme a metalelor prețioase în România, de la obiecte și bijuterii până la lingouri și colecții numismatice din metale prețioase, prin dispozițiile normative propuse urmărindu-se, printre altele, stabilirea unui cadru legal modern și permisiv pentru efectuarea operațiunilor cu metale prețioase. Totodată, a fost evidențiată necesitatea certificării calității metalelor prețioase și controlul produselor de acest fel ce se comercializează în economie, în scopul eliminării circulației falsurilor și fraudării persoanelor fizice și juridice.

65. Pe de altă parte, nici determinarea scopului reglementării, prin prevederile art. 259 din Codul vamal al Uniunii, a beneficiului regimului de perfecționare pasivă, inclusiv în raport cu obligația stabilită prin dispozițiile art. 211 din același act normativ de obținere a autorizației pentru utilizarea acestui regim de perfecționare, nu prezintă gradul de dificultate impus pentru activarea mecanismului procesual al pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

66. În acest sens se reține că Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare, conține prevederi ce evidențiază domeniul de aplicare a legislației vamale, misiunea vămii și definițiile relevante materiei, iar în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene pot fi identificate hotărâri ce conferă elemente suficiente în vederea stabilirii fundamentului reglementării acestui regim vamal.

67. Prin considerentele expuse în pct. 38-40 ale Hotărârii Curții din 21 iulie 2016, *Argos Supply Trading BV C-4/15*, citate mai sus, a fost evidențiat faptul că finalitatea regimului vamal al perfecționării pasive este cea a evitării taxării vamale a mărfurilor exportate în vederea perfecționării la momentul reimportării lor pe teritoriul Uniunii.

68. Deși prin sus-indicată hotărâre au fost interpretate prevederile art. 145 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, ce a fost abrogat prin Regulamentul (CE) nr. 450/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2008 de stabilire a Codului Vamal Comunitar (Codul Vamal Modernizat), la rândul său abrogat prin Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare, Înalta Curte reține că, din perspectiva aspectelor relevante analizei incidente în determinarea scopului reglementării, configurația actuală a instituției perfecționării pasive prevăzute de art. 259 din Codul vamal al Uniunii nu diferă, în mod substanțial, de cea cuprinsă în art. 145 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, coroborat cu art. 114 alin. (2) lit. (c) prima, a doua și a treia liniuță din același act normativ, și nici de cea evidențiată de art. 171 din Regulamentul (CE) nr. 450/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2008 de stabilire a Codului Vamal Comunitar (Codul Vamal Modernizat).

69. În continuare, Înalta Curte apreciază că nici aspectul utilizării, pe de o parte, a sintagmei „*introducere în țară a metalelor și pietrelor prețioase*” în cuprinsul art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, iar, pe de altă parte, a sintagmei „*mărfurile exportate temporar trebuie să fie reimportate pe teritoriul vamal al Uniunii*” în cuprinsul alin. (3) al art. 259 din Codul vamal al Uniunii nu prezintă gradul de dificultate de natură a reclama intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept.

70. În acest sens se observă că există, în cuprinsul ambelor texte normative indicate anterior, elemente suficiente pentru a lămuri și corela sintagmele utilizate în acestea, punctul de vedere exprimat de instanța de trimitere asupra chestiunii de drept nefiind astfel conceput încât să demonstreze o reală dificultate în a discerne care posibilă interpretare a sintagmelor în discuție este cea mai adecvată. Totodată, din încheierea de sesizare a instanței supreme cu pronunțarea unei hotărâri prealabile se desprinde faptul că prevederile legale indicate *supra* sunt clare din punct de vedere terminologic, fără a exista dificultăți în aplicarea metodelor de interpretare literală și teleologică.

71. De asemenea, se reține că nici argumentele evocate de apelanta-petentă privind pretinsa lipsă de corelare a normelor vamale cuprinse în prevederile art. 259 din Codul vamal al Uniunii cu cele cuprinse în art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, din perspectiva includerii sau neinclusiei perfecționării pasive și cu precădere a etapei acesteia de reimport pe teritoriul vamal al Uniunii, sub forma produselor prelucrate, al mărfurilor exportate temporar în categoria activității de producție, comerț sau prestări de servicii cu metale prețioase și pietre prețioase realizate de un operator economic, nu sunt de natură să confere chestiunii de drept ce face obiectul sesizării nivelul de dificultate impus de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă.

72. Examinarea comparativă a prevederilor indicate anterior îngăduie cunoașterea elementelor esențiale de diferență între ipotezele avute în vedere de cele două texte normative, facilitând corecta lor interpretare. De altfel, punctul de vedere al instanței de trimitere conține, în privința problemei supuse analizei, o analiză complexă și un examen real al cauzei, o argumentație clară, ce reflectă un raționament logico-juridic asumat și solid, în cadrul căruia nu sunt identificate impedimente în procesul de interpretare și aplicare a legii, astfel încât, din modul în care instanța de trimitere a formulat acest punct de vedere, nu rezultă că aceasta se confruntă cu o veritabilă dificultate în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale supuse examinării.

73. De altfel, voința legiuitorului de a include introducerea în țară a metalelor prețioase și a pietrelor prețioase în categoria activităților de producție, comerț sau prestări de servicii rezultă în mod facil din coroborarea prevederilor art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 cu cele ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011.

74. Cât privește efectele produse de etapa perfecționării pasive reprezentate de procesul de prelucrare a materiei prime în planul identificării naturii juridice a bijuteriilor astfel obținute, Înalta Curte observă că prin încheierea de sesizare se aduce în discuție, din această perspectivă, o problemă a cărei premisă esențială o reprezintă analiza unui aspect de fapt, ce nu poate primi o dezlegare de principiu în cadrul mecanismului pendinte.

75. Drept urmare, se reține că nu se poate constata ca fiind îndeplinită condiția ca sesizarea să aibă ca obiect o veritabilă chestiune de drept care să poată primi o dezlegare de principiu.

76. În concluzie, rămâne atributul exclusiv al instanței de trimitere să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, operațiunea de interpretare și de aplicare a unor dispoziții legale la diferite circumstanțe care caracterizează fiecare litigiu făcând

parte din activitatea curentă a instanței de judecată, neputând fi transferată Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

77. În considerarea argumentelor expuse se constată că procedura de unificare a practicii judiciare, reglementată de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, nu poate fi valorificată atât timp cât legiuitorul a stabilit, prin condițiile

restrictive de admisibilitate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai în scopul preîntâmpinării apariției unei jurisprudențe neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei veritabile probleme de drept, astfel încât sesizarea analizată nu este admisibilă, nemaifiind astfel necesară analiza condiției noutății problemei de drept.

78. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 10.151/182/2022 pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă dispozițiile art. 8 alin. (1) și art. 2 pct. 2 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 259 alin. (1) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare, se impun a fi interpretate în sensul că obligația de obținere a autorizației pentru introducerea în țară a metalelor și a pietrelor prețioase este incidentă și în cazul bijuteriilor produse în urma prelucrării unor materii prime în cadrul regimului de perfecționare pasivă și reintroduse în țară ca etapă finală a acestui regim sau, din contră, reintroducerea în țară a bijuteriilor obținute în cadrul regimului de perfecționare pasivă nu este supusă autorizării pentru introducerea în țară a metalelor prețioase și a pietrelor prețioase.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 mai 2025.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS

ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ELENA DIANA TĂMAGĂ

Magistrat-asistent-șef,

Simona Rodica Vremescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

